

Parlamentul României

Camera Deputaților

Grupul Parlamentar al Partidului Național Liberal

telefon: (021) 414 10 70

fax: (021) 414 10 72

email: pnl@cdep.ro

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Doamnei Silvia Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, și în baza art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm **Sesizarea** la Curtea Constituțională cu privire la **Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, adoptată de Senat, în ședința din data de 19 decembrie 2017.

Lider Grup PNL

Raluca TURCAN

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, al art. 11 lit. a) raportat la art. 15, alin.(1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, parlamentarii enumerați în tabelul anexat formulează prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUTIONALITATE

cu privire la **motive extrinseci și intrinseci de neconstituționalitate** ale *Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor* în considerarea încălcării dispozițiilor art.1 alin.(5), art.61 alin.(2), art.64 alin.(1), art.65 alin.(1), art.71 alin.(1) și art.74 alin.(1) din Constituția României.

Situația de fapt

În data de 21 noiembrie 2017, Biroul permanent al Camerei Deputaților a fost sesizat, în procedură de urgență, cu *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor (Pl-x nr. 418/2017)* având caracter de lege organică.

În data de 5 decembrie a.c. propunerea legislativă menționată a primit raport de adoptare, cu amendamente, din partea Comisiei juridice, de disciplină și înunități. După ce, pe 5 decembrie, a fost introdusă pe ordinea de zi a plenului, a

doua zi a fost dezbătută, urmând ca pe 11 decembrie a.c. să fie adoptată de Camera Deputaților, ulterior fiind transmisă Senatului care are calitatea de cameră decizională.

În data de 19 decembrie 2017, Senatul a adoptat *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor* (L545/11.12.2017).

I. MOTIVE EXTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

I.1.

Legea a fost adoptată cu încălcarea principiului autonomiei Camerelor Parlamentului, prevăzut de art. 64 din Constituție

Potrivit art. 61 din Constituție, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare, fiind alcătuit din Camera Deputaților și din Senat. Așadar, în conformitate cu prevederile constituționale menționate, Parlamentul României este unul bicameral, format din două Camere (adunări), care au aceeași legitimitate și aceleași împuterniciri, cu unele excepții, expres prevăzute în Legea fundamentală. În materie de legiferare, în urma revizuirii din 2003, cele două Camere ale Parlamentului au fost specializate, devenind, sub aspect material, pe baza unor competențe de atribuire, cameră decizională pentru anumite materii expres stabilite la art. 75 din Constituție.

Pentru a da expresie bicameralismului, legiuitorul constituant originar a instituit, cu valoare de principii constituționale, mai multe garanții. În acest sens, unul dintre principiile de bază ale funcționării celor două Camere ale Parlamentului este cel al autonomiei Camerelor. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 64 din

Constituție, organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu, resursele financiare ale Camerelor sunt prevăzute în bugetele aprobate de acestea; fiecare Cameră își constituie organe de conducere și de lucru proprii, Camerele putându-și constitui și comisii comune.

Așadar, Constituția consacră o autonomie organizatorică, regulamentară și financiară a Camerei Deputaților și Senatului, în virtutea căreia fiecare Cameră are dreptul de a-și stabili singură structurile interne de lucru, normele procedurale și metodele după care își va desfășura activitatea.

Legea fundamentală consacră această autonomie a Parlamentului atât în raport cu celelalte autorități publice (sau instituții publice), cât și în ceea ce privește cele două Camere, una față de cealaltă. Prin urmare, pe de o parte, nicio altă autoritate publică nu are competența de a adopta/stabili norme ce vizează organizarea și funcționarea Parlamentului, iar pe de altă parte Camera Deputaților nu poate adopta reguli care să poată fi opozabile Senatului, și invers (excepție face regulamentul comun, ce vizează însă domeniul exclusiv al situațiilor în care Camerele pot lucra în ședințe comune).

Mai mult decât atât, ca expresie a autonomiei Camerelor, potrivit art.71 alin.(1) din Constituție, nimeni nu poate fi, în același timp, deputat și senator. Aceasta incompatibilitate, ce funcționează încă din faza alegerilor parlamentare și înseamnă că exercitarea concomitentă a mandatului de deputat și a celui de senator este practic imposibilă.

În virtutea autonomiei parlamentare, deputații și senatorii își pot exercita drepturile numai în Camera din care fac parte, fiind interzis expres ca un senator să își poată valorifica drepturile regulamentare în cadrul lucrărilor Camerei Deputaților, iar un deputat în cele ale Senatului. În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții Constituționale din 1993 și până în prezent (Decizia nr. 68/1993; Decizia nr. 45/1994; Decizia nr. 46/1994; Decizia nr. 1009/2009).

Ignorarea ori chiar încălcarea acestor exigențe constituționale echivalează cu nesocotirea autonomiei Camerelor Parlamentului, actele astfel adoptate de o Cameră a Parlamentului fiind susceptibile de neconstituționalitate.

Ori, legea dedusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale ce consacră autonomia celor două Camere ale Parlamentului, atât în ceea ce privește exercitarea dreptului de a formula amendamente, cât și în ceea ce privește elaborarea și adoptarea raportului comisiei sesizate în fond.

Astfel, potrivit datelor publice înscrise în fișa inițiativei legislative, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor a fost transmisă, în vederea avizării în fond, de către Biroul permanent al Camerei Deputaților Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției și, ulterior, de către Biroul permanent al Senatului la aceeași comisie comună. Menționăm că această comisie specială comună este formată din 15 deputați și 8 senatori.

În calitate de primă Cameră sesizată, la Camera Deputaților comisia specială comună a dezbătut Legea privind propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a adoptat un raport votat de majoritatea senatorilor și deputaților, membri ai comisiei. Mai mult decât atât, la dezbaterile legii în cadrul primei Camere competente, respectiv Camera Deputaților, senatorii au formulat amendamente pe care, după cum rezultă din raportul comisiei, aceasta le-a și adoptat. Prin urmare, senatorii, membri ai Comisiei speciale comune, și-au exprimat voința și au participat la luarea unei

decizii în Camera Deputaților, încălcând dispozițiile art.64 și ale art.71 alin.(1) din Constituția României.

În mod similar, Biroul permanent al Senatului a transmis spre avizare în fond aceleiași comisii speciale comune Legea privind propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. Comisia a adoptat un nou raport pe care l-a supus spre aprobare plenului Senatului. Și în cadrul acestei etape a procedurii legislative au fost depuse amendamente atât de senatori cât și de deputați, raportul fiind adoptat cu votul majorității membrilor comisiei sesizate în fond, adică senatori și deputați, fiind astfel încălcate din nou aceleași dispoziții ale art.64 și ale art.71 alin.(1) din Constituția României.

Încălcarea principiului autonomiei parlamentare rezultă din următoarele:

- Biroul Permanent al fiecărei Camere a sesizat în fond, pentru elaborarea raportului, o comisie comună specială; sesizarea unei comisii comune este posibilă doar de către Birourile Permanente ale celor două Camere reunite în ședință comună și nu de fiecare birou permanent în mod succesiv în funcție de camera sesizată.
- Amendamentele au fost formulate de senatori în cadrul dezbaterii de la Camera Deputaților și de deputați în cadrul dezbaterii de la Senat; împrejurarea că deputați ce au depus amendamente în cadrul dezbaterii de la Senat nu au fost primiți să le susțină pe motiv că nu au dreptul să participe la lucrările unei camere ai cărei membri nu sunt este cea mai bună dovadă a faptului că dreptul de a formula amendamente al parlamentarilor nu se poate exercita în acest mod.
- Votul exprimat în cadrul comisiei comune speciale de senatori în cadrul dezbaterii de la Camera Deputaților cu privire la amendamente și pe

raportul acestei comisii și, similar, votul exprimat în cadrul comisiei comune speciale de deputați în cadrul dezbaterii de la Senat

- Prezentarea raportului comisiei speciale în cadrul dezbaterilor de la Senat de către un deputat.

O asemenea soluție - ce este în flagrant dezacord cu toate principiile și normele constituționale ce instituie și garantează bicameralismul funcțional consacrat prin Legea fundamentală - nu poate fi justificată sau motivată de urgența ori de necesitatea aducerii la zi a reglementărilor în domeniul justiției, iar a permite desfășurarea unei asemenea proceduri de legiferare este un precedent cu grave consecințe pentru parlamentarismul românesc.

I.2 Încălcarea principiului bicameralismului în privința modului în care au fost adoptate dispozițiile art. I punctul 163 cu referire la art. 113 din legea criticată, care conține prevederi normative care abrogă dispozițiile art.2 din Legea nr. 124/2000 privind structura și personalul Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.331 din 17 iulie 2000.

Dezbaterea unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată, trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului [Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr.336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 53].

Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ [Decizia nr.710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr.62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.161 din 3 martie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 54].

Criteriile detaliate mai sus sunt aplicabile dispoziției cuprinse în art. I, punctul 163 cu referire la art. 113 din legea criticată, care conține prevederi normative care abrogă dispozițiile art.2 din Legea nr. 124/2000 privind structura și personalul Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, al României, Partea I, nr.331 din 17 iulie 2000, deoarece aceasta nu a fost dezbătută în ședința Camerei Deputaților, fiind discutată numai în ședința Senatului României, în urma susținerii și adoptării unui amendament înregistrat numai în dezbaterile din Camera decizională.

I.3. Încălcarea dispozițiilor art.74 alin.(1) din Constituția României privind dreptul de inițiativă legislativă

În derularea procesului legislativ, Comisia Specială Comună a Camerei Deputaților și Senatului *pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției* a aplicat proceduri care încalcă dreptul de inițiativă legislativă al deputaților sau al senatorilor.

Constituția României stabilește exhaustiv, prin dispozițiile art.74 alin.(1), cui revine dreptul de inițiativă legislativă în România: „*inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. Cetățenii care își manifestă dreptul la inițiativă legislativă trebuie să provină din cel puțin un sfert din județele țării, iar în fiecare din aceste județe, respectiv în municipiul București, trebuie să fie înregistrate cel puțin 5.000 de semnături în sprijinul acestei inițiative.*”

Regulamentele parlamentare detaliază conținutul dreptului de inițiativă legislativă aparținând deputaților și senatorilor. Conform acestor regulamente deputații și senatorii au dreptul de a înregistra propuneri legislative dar și dreptul de a depune amendamente, în scris, la proiectele de lege sau propunerile legislative aflate în dezbateri parlamentară. Același drept îl are și Guvernul României. *Per a contrario*, nicio altă persoană fizică sau juridică nu poate formula amendamente scrise sau orale la proiectele sau propunerile legislative care sunt supuse dezbaterii și aprobării în camerele Parlamentului. Cu încălcarea dispozițiilor art.74 alin.(1) Comisia Specială Comună a Camerei Deputaților și Senatului *pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției* a luat în discuție și a aprobat mai mult de 30 de amendamente formulate de alte subiecte de drept decât cele care au drept de inițiativă legislativă. Aceste

amendamente au fost înregistrate în anexa 1 - Amendamente admise la raportul privind propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor prezentate și dezbătute în ședința Camerei Deputaților din data de 4 decembrie 2017. Evident în acest sens este amendamentul (admis) referitor la art.75 din lege înscris la pagina 153 (nr.crt.259) din anexa 1 la raport.

În cadrul procedurii parlamentare de consultare publică, orice autoritate, instituție, organizație civică sau profesională sau persoană fizică poate depune opinii cu privire la formularea unui text de lege înregistrat la Parlament. O astfel de procedură se desfășoară doar prealabil procedurii dezbaterii inițiativei legislative în comisii, tocmai pentru a evita potențiale confuzii între sugestiile venite din cadrul societății civile și amendamentele formulate de parlamentari. Însușirea unor astfel de opinii de către parlamentari este posibilă, însă, în acest caz, amendamentul este al parlamentarilor și nu poate fi formal atribuit prin raport entității care l-a exprimat la origine. Nominalizarea UNJR, AMR, CSM, Consiliului Legislativ în raportul elaborat de comisia comună specială ca autori ai unor amendamente, chiar alături de mențiunii că aceste amendamente au fost însușite de unii parlamentari încalcă art.74 din Constituție. Cu atât mai mult este încălcată această prevedere constituțională atunci când astfel de entități sunt nominalizate drept autoare ale amendamentelor alături de parlamentari.

În plus, creșterea impresiei că autorități publice precum CSM sau Consiliul Legislativ ar putea fi autoare ale unor amendamente în cadrul procedurii legislative parlamentare încalcă și rolul atribuit acestora de către Constituție, respectiv art.79 și art.133. În sistemul constituțional român CSM și Consiliul Legislativ au rol în avizarea inițiativelor legislative anterior procedurii parlamentare. Consiliul Legislativ poate fi consultat pe parcursul dezbaterii parlamentare, dar avizul său nu poate deveni amendament. CSM nu poate fi nici consultat pe parcursul procedurii

legislative fără a fi încălcat principiul separației puterilor în stat. Relevant poate fi și faptul că CSM a exprimat un aviz negativ cu privire la aceste inițiative legislative în data de 9 noiembrie 2017. Opiniile formulate de unii sau alții din membrii CSM ori de angajați ai CSM pe parcursul dezbaterii parlamentare nu au valoarea juridică a avizului instituțional deja exprimat și nu pot suplini voința acestei autorități publice. Prin urmare, cu atât mai mult astfel de persoane nu pot formula amendamente.

I. 4. Încălcarea dispozițiilor art.56 alin.(1) și (2) din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, implicat a principiului legalității derivat din dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituția României

Legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea procedurii prevăzute de art.56 alin.(1) și (2) din Regulamentul Camerei Deputaților în sensul că norma imperativă prin care se dispune ca raportul comisiei să fie prezentat plenului Camerei Deputaților de președintele comisiei sau de către raportorul desemnat prin hotărârea comisiei nu a fost respectată. În plenul Camerei Deputaților raportul asupra legii precitate a fost prezentat de d-na deputat Tănăsescu Alina, domnia sa neavând calitatea de președinte al Comisiei sau calitatea de raportor al Comisiei Speciale Comune a Camerei Deputaților și Senatului *pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției.*

Dispoziția cuprinsă la art.56 din Regulamentul Camerei Deputaților este imperativă și de strictă interpretare. Pe cale de consecință, suntem în situația încălcării, sub aspect formal, a unei norme infraconstituționale. Conform art.1 alin(5) din Constituție „în România respectarea Constituției și a legilor este obligatorie”. Prin încălcarea dispozițiilor exprese ale art.56 din Regulamentul Camerei Deputaților se încalcă implicit art.1 alin.(5) din Constituție, cu consecința adoptării legii pentru

modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor prin aplicarea unei proceduri neconstituționale.

Tot sub aspect formal constatăm încălcarea dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, deoarece Camera Deputaților a adoptat raportul Comisiei speciale comune și nu propunerea legislativă, însoțită de un aviz al acestei comisii, așa cum ar fi fost regulamentar.

Comisia Specială Comună a Camerei Deputaților și Senatului *pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției (denumită, în continuare, Comisia Specială Comună, n.a.)* a prezentat spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, un raport. Prezentarea unui raport de către o comisie specială comună constituie o încălcare a dispozițiilor art.8 alin.(1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului deoarece conform dispozițiilor regulamentare scopul principal al unei comisii speciale este acela de „pentru avizarea unor acte normative complexe sau pentru elaborarea unor propuneri legislative”.

Avizul asupra unor acte normative complexe este un act procedural prin care comisia exprimă un punct de vedere sau o analiză asupra acelor propuneri legislative. Avizul are caracterul unei recomandări adresate Parlamentului României, urmând ca acesta, întrunit în ședință comună a Camerei Deputaților și Senatului să dezbată textul original al inițiativei legislative ținând cont sau nu de recomandarea comisiei.

Spre deosebire de aviz, raportul unei comisii permanente reflectă dezbateră asupra conținutului actului normativ, concretizată în amendamente admise sau respinse la textul inițial al propunerii legislative cât și asupra altor elemente menționate expres conform dispozițiilor regulamentare (art.67 din Regulamentul Camerei Deputaților):

„(1) În raportul comisiilor sesizate în fond se va face referință la toate avizele celorlalte comisii care au examinat proiectul sau propunerea respectivă, la modul cum s-au soluționat propunerile cuprinse în avizul Consiliului Legislativ, la punctul de vedere al Guvernului, dacă există implicații financiare asupra bugetului de stat sau asupra bugetului asigurărilor sociale de stat, alte avize, dacă este cazul, precizări cu privire la articolele care intră în competența decizională a Camerei Deputaților, respectiv a Senatului, în cazul în care Camera Deputaților este Cameră decizională, iar în situația proiectelor de legi privind aprobarea sau respingerea ordonanțelor se vor reglementa, dacă este cazul, măsurile necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței.

(2) Raportul va cuprinde propuneri motivate privind admiterea fără modificări a actului examinat, respingerea acestuia sau admiterea lui cu modificări și/ori completări și se înaintează Biroului permanent.

(3) Raportul Comisiei sesizate în fond va cuprinde toate amendamentele admise și respinse într-o redacție care să permită urmărirea acestuia, fie în format electronic, fie pe suport hârtie.”

Prin încălcarea art.8 alin.(1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia Specială Comună a elaborat un raport pe care l-a prezentat spre dezbateri Camerei Deputaților, deși nu avea o asemenea competență care aparține numai comisiilor permanente. Camera Deputaților a dezbătut și adoptat raportul deși putea fi sesizată cel mult cu un aviz. De altfel, consultând Fișa actului normativ(PLx418/2017) publicată pe pagina de internet a Camerei Deputaților, la categoria „urmărirea procesului legislativ” constatăm că Biroul permanent al Camerei Deputaților a sesizat comisia pentru elaborarea unui aviz. Prin urmare, raportul a fost adoptat de Comisia Specială Comună cu încălcarea dispozițiilor regulamentare, comisia depășind, în acțiunea sa, inclusiv scopul în care

a fost sesizată de Biroul permanent. Adoptarea unui act nereglementar de către Camera Deputaților, constând în raportul asupra legii pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, constituie o încălcare a dispozițiilor art.3 coroborat cu art.8 alin.(1) din Regulamentul activităților comune și implicit ale art.1 alin.(5) din Constituție, ceea ce atrage neconstituționalitatea legii supuse criticii prin prezenta sesizare de neconstituționalitate.

Conform aceluiași art.8 alin.(1), precizat, în măsura în care Comisia Specială Comună nu emite un aviz asupra unui act normativ complex atunci procedează, conform scopului pentru care a fost constituită, la elaborarea unei propuneri legislative. Sfidând dispozițiile regulamentare Comisia Specială Comună a luat în dezbatere și a elaborat un raport asupra unei inițiative legislative cu obiect de reglementare identic cu scopul pentru care a fost constituită comisia, deși menirea acesteia era tocmai de a depune un astfel de act normativ. Observăm că propunerea legislativă a fost depusă ulterior înființării comisiei și este semnată de 10 membri ai Comisiei. Pe cale de consecință, la data la care a fost depusă inițiativa parlamentară parte a scopului în care a fost creată comisia aceasta trebuia să-și înceteze activitatea cu privire la obiectul de reglementare vizând modificare Legii nr.303/2004, iar propunerea legislativă trebuia să parcurgă procedura legislativă obișnuită, constând în dezbateră în comisia permanentă de specialitate și adoptare sau respingerea de prima cameră sesizată, dezbateră în comisia permanentă de specialitate și adoptarea sau respingerea legii în camera decizională. *Per a contrario*, Parlamentul României a aplicat corect procedura parlamentară înființând Comisia Specială Comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru elaborarea legii privind Codul Civil și a legii pentru elaborarea Codului Penal. Comisia Specială Comună a fost structurată în două subcomisii, una pentru elaborarea Codului Civil și una pentru elaborarea Codului Penal. Comisia și-a desfășurat activitatea și, în îndeplinirea scopului pentru

care a fost creată, a elaborat două propuneri legislative, respectiv PLX - propunere legislativă privind Codul Civil și PLX- propunere legislativă privind Codul Penal. După înregistrarea propunerilor legislative, în procedură obișnuită, Senatul fiind primă cameră sesizată, și repartizarea către comisia permanentă de specialitate a Senatului, Comisia Specială Comună pentru elaborarea codului civil și a codului penal și-a încetat activitatea cu privire la acest obiect de reglementare.

Motivele expuse mai sus sunt confirmate în sinteza comunicată public de către Curtea Constituțională, în data de 13 decembrie 2017, cu privire la sesizarea de neconstituționalitate referitoare la Hotărârea Parlamentului 69/2017, în care se arată: „În motivarea soluției, Curtea a reținut că, comisiile speciale comune, în calitate de organe de lucru ale Parlamentului, sunt reglementate, în mod expres, prin art.64 alin.(4) din Constituție, constituirea acestora nefiind limitată la domenii de activitate cu privire la care Parlamentul decide în ședință comună. În consecință, din rațiuni ce țin de eficiența, unitatea și coerența demersului parlamentar în sensul elaborării unor propuneri legislative complexe, Parlamentul poate constitui asemenea comisii atât în privința legilor care se adoptă în ședință comună, cât și în privința celor care se adoptă în ședință separată.

Propunerile legislative astfel elaborate vor urma, în mod necesar, procedura de dezbatere și adoptare în ședință comună sau separată, cu luarea în considerare a prevederilor art.65, art.74 și art.75 din Constituție. Prin urmare, propunerile legislative, care fac obiectul Comisiei speciale comune, se adoptă în ședințe separate, cu respectarea competențelor Camerei de reflecție și a celei decizionale.”

În consecință, considerăm neconstituțională procedura prin care a fost adoptată legea pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, fiind aplicată cu încălcarea dispozițiilor art.8 alin.(1)

din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, implicit ale art.1 alin.(5) din Constituția României și ale art. 65, art.74 și art.75 din Constituția României.

I.5 Încălcarea dispozițiilor referitoare la interzicerea paralelismului prevăzute de art. 16 alin. (1) din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată,, implicit art. 1 alin. (5) din Constituția României.

Conform art. 16, alin. (1) din Legea nr. 24/2000 „În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative,” dispoziție încălcată prin repetarea aceluiași conținut juridic în privința procedurilor de ocupare a funcțiilor de execuție sau de conducere, aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a actului normativ criticat, stipulate în art. I, punctul 163 cu referire la art 109 alin.(1) și repetate la art. I punctul 163 cu referire la art. 114. Exemplificăm „Art.109.- (1) Prevederile prezentei legi nu se aplică procedurilor de ocupare a posturilor de conducere sau de execuție, inclusiv prin promovare și nici procedurilor de evaluare profesională în curs de desfășurare la data intrării sale în vigoare.”

și „Art.114. Procedurile pentru promovarea în funcțiile de execuție, inclusiv pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție sau pentru numirea în funcții de conducere, atât pentru judecători cât și pentru procurori declanșate până la intrarea în vigoare a prezentei legi, nu sunt supuse prevederilor prezentei legi.”

II.MOTIVE INTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

Încălcarea dispozițiilor art.8 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, raportat la art.1 alin.(5) din Constituție

Dispozițiile de la art. I punctul 112 cu referire la art. 62² și art.62³ cuprinse în Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.203/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor reprezintă noi reglementări, care nu sunt fundamentate prin diferența specifică față de detașare și care poate determina situații neclare din cauza formulării echivoce. În opinia noastră, funcțiile de demnitate publică în care un magistrat poate fi numit trebuie să fie limitate la cele care contribuie la consolidarea atribuțiilor sistemului judiciar (cum ar fi, spre exemplu, la Consiliul Concurenței, MAI, ONPCSB – altele decât cele atribuite statutar MJ și PÎCCJ, MAE – în legătură cu reprezentarea la CJUE și CEDO ori privind relația cu ONU și alte organisme privind drepturile omului). Rolul CSM nu trebuie limitat la competența „*in act*” și trebuie statuată competența clară de a aproba sau respinge posibilitatea numirii unui magistrat într-o funcție de demnitate publică, cum ar fi aceea de membru al Guvernului.

Tocmai o prevedere de acest fel nu are o fundamentare clară, nu numai cu adresabilitate pentru cei cărora li se aplică, dar și pentru cetățeni – care trebuie să aibă garanția că, statutar, magistrații se mențin în cerințele de obiectivitate, imparțialitate, integritate.

Față de argumentele arătate mai sus, considerăm dispozițiile art.62² și ale art.62³ neconstituționale deoarece încalcă dispozițiile art.8 alin.(4) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, care dispune: „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”,

raportat la art. 1 alin. (5) cât și prevederile art. 125 alin. (3) și art. 132 alin. (2) din Constituție care declară incompatibile funcțiile de judecător și procuror cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

Menționăm că, în interiorul legii criticate, există o contradicție între prevederile art. 62² alin. (1) „*Judecătorul sau procurorul poate fi numit în funcția de membru al Guvernului*” și cele conținute de art. I, punctul 7 cu referire la art. 5 alin. (1) care prevede: „*Funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior juridic, respectiv asistent universitar, lector universitar, șef de lucrări, conferențiar universitar, profesor universitar și profesor universitar consultant, precum și a celor de instruire din cadrul Institutului Național al Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, a activităților didactice de formare și perfecționare desfășurate de instituțiile de pregătire profesională a altor profesii juridice, în condițiile legii, precum și a funcțiilor ce pot fi ocupate pe baza unor convenții internaționale la care România este parte, în condițiile legii.*”

În același context al criticii de neconstituționalitate, în opinia noastră, sunt neconstituționale și dispozițiile art. I, punctul 69, cu referire la art. 49 alin. (1)

„*Numirea în funcțiile de procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie sau prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria și de adjuncți ai acestora se face numai prin concurs sau examen organizat, ori de câte ori este necesar, de Secția pentru procurori din Consiliul Superior al Magistraturii, prin Institutul Național al Magistraturii.*” Utilizarea sintagmei „**concurs sau examen**” în contextul existenței unei singure forme de selecție face ca textul legislativ să fie formulat neclar, fiind

greu de identificat, pentru destinatarul normei juridice, modul în care se va organiza procedura de numire în funcție.

Totodată, prevederile art. I pct. 44, pct. 77, pct. 87, pct. 88, pct. 108 sunt adoptate în contra considerentelor Deciziei CCR nr. 375/2005 cu referire expresă la nesocotirea competențelor Președintelui României în privința numirii în funcție a judecătorilor și procurorilor, conform art. 94 lit. e) din Constituție.

Luând în considerare toate motivele extrinseci și intrinseci de neconstituționalitate, detaliate în prezenta sesizare care vizează adoptarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor cu încălcarea dispozițiilor constituționale prevăzute de art.1 alin.(5) din Constituția României, coroborat cu art. 56 alin.(1) și (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, cu art.8 alin.(1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului cât și cu art.8 alin.(4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ale art.61 alin.(2), art.64 alin.(1), art.65 alin.(1), art.71 alin.(1) și art.74 alin.(1) din Constituția României, vă solicităm să constatați că LEGEA pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor este NECONSTITUȚIONALĂ ÎN ANSAMBLUL EI.

În drept, ne motivăm sesizarea pe dispozițiile art. 133 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților și art. 15 alin. (1) și (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.